

„Když otec přestane být náročný, dítě ztratí obranné štíty proti venkovnímu světu. A pak je úzkostné, přecitlivělé, ze všeho se hroučí a neumí zabojovat. Potřebuje zkrátka silného tátu.“

ství je přece intuitivní rodičovství. Jakmile se nám narodí dítě, příroda spustí programy, kdy nám vnitřní hlas říká, co je pro nás a naše dítě dobré a co ne. No a když si nebudete vědět rady, nechodte na internet, ale běžte za svojí maminkou nebo tátou a zeptejte se, jak to dělali s vámi, když jste byli malí.

Jaký by měl být partner v roli otce?

Silný a zdravý chlap. Spolehlivý. Co řekne, to platí. Zdravá mužská síla. Takový vlídný tyran, který se s ničím moc nemaže a ve výchově má rád právě onu láskyplnou hrubost. Táta, který dítě prověřuje, zatěžuje a tím ho zpevňuje. Protože velký úkol otce je přece připravit dítě pro venkovní svět. Pak je to dobrý táta. Když přirovnám rodiče k živlům, tak máma je jako voda, která vás přijme a pohládí. Táta je spíše taková země, co vás

zpevní a zastaví. Náraz na mantinel. Pravidla a řád. A dítě, prosím pěkně, očekává, že ho táta bude zatěžovat, a když se mu něco povede, pochválí ho. Tím ho přijímá do svého světa. Největší chyba proto je, když se z něj partnerka snaží udělat druhou mámu: „Tak přece řekni malému, že ji máš rád. Nebuď na ni tak přísný.“ To je ale strašně nebezpečné. Když to otec udělá a přestane dítě zatěžovat, ono pak ztratí obranné štíty proti venkovnímu světu. Je úzkostné, přecitlivělé, ze všeho se hroučí, neumí zabojovat. Děti potřebují silného tátu. Ne skořicovou rolku s komedii na hlavě, která pořád dokola řeší jeho pocity.

V dnešní době už se ale stále více setkáváme se situací, že na mateřské zůstávají právě muži...

... což je strašně nebezpečná móda. A naprostá hloupost. Máma nosí děťátko devět měsíců pod srdcem, jsou na sebe napojení, vazba mezi mámou a dítětem je naprosto unikátní, v přírodě nic podobného nenajdete. Máma je v tomto směru pro dítě nenahraditelná. Nikým a ničím. Dítě do dvou až do dvou a půl roku dokonce vnímá sebe a mámu

→ Když se podíváte zpátky do historie, dojde vám, že život byl sice hodně tvrdý, ale zároveň předvídatelný a dobře čitelný. V rodině panoval jasný řád a pravidla. Každý věděl, co má dělat. Všichni museli fungovat, uměli se semknout a tvrdě pracovat, protože cíl byl jeden jediný: přežít. Ovšem pro vztahy byl tento život strašně studený a tvrdý. Zbytečně neúprosný. Mně by se líbilo, kdybychom se opřeli o staré vzorce tvrdého života, ale okořenil bych je dnešní něhou a vlídností. Klíčem by mohla být „láskyplná hrubost“. To znamená, že se s dětmi zbytečně moc nemažete, spíše je zpevňujete, aby jednou byly samy schopny čelit životu. Ale zároveň je zabalíte do něhy. Každé dítě potřebuje moře něhy. A hned za tím pravidla a řád. Pak bude spokojené.

V dnešní době se setkáváme s různými výchovnými metodami. Rodiče tak mohou tápat, co je tedy vlastně správné. Co byste jim poradil?

Souhlasím, záplava metod, knížek a názorů umocněná internetem je strašidelná. Řekl bych to tak: Všichni máme selský rozum, tak ho probiha používejme! Protože nejlepší rodičov-